ښکلی کتاب

صفیه حلیم

د نثر غونډ

۱۹۹۹م

خپروونکي

بلک ارټ پرېس. پېښور

بسم الله الرحمن الرحيم

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی کتاب

په پښتو ژبه کې مې تر اوسه یو ښکلی کتاب نه دی لیدلی. یو داسې کتاب چې په غټو ښکلو تورو لیکل شوی وي، کاغذ یې غوړ او سپین وي او د املا یوه غلطي هم ونه لري. یو داسې کتاب چې انځورونه او تصویرونه هم پکې وي. او پوښ یې هم دومره کلک وي چې تر مودو یې پاڼې بېلې نشي. یو داسې کتاب چې خپلو سیالو ته یې وښیمه او دوې راته ووایي،

" په پښتو ژبه کې همداسې کتابونه چاپیږي؟"

خو مودې وشوې چې زه داسې کتاب په انتظار په ژېړ زبېښلي کاغذ چاپ کتابونه لولمه. د یو شمېر املایي تېروتنو له کبله مې خپرونکو ته ډېر غاښونه چیچلي دي. د وړو تورو په لوستلو مې د سترګو نظر کم شو.

داسې ښکاري چې د مودو راهیسې وچه ډوډۍ له پیازو سره خورمه، کله کله خو پیاز هم نه وي بس یوازې وچه ډوډۍ وي.

نو ځکه مې دا هوډ وکړو چې زه به نوره وچه ډوډۍ نه خورمه، زه دومره توان لرمه چې پخپله ژبه کې یو ښکلی کتاب چاپ کړمه. ګوره که د نورو هم ورته پام شي او په دې وچه ډوډۍ کې لږ غوړي هم وګډ کړي... د پیازو سره غوښه او نوره ترکاري هم ګډ کړي.

... دریغه که داسې وشي...

(c) ketabton.com: The Digital Library

منی (خزان)

نن چې زه له کوره وتلمه، نو د بوټ سره مې یوه وچه پاڼه ونښته. ما په یوه لاس دا پاڼه د بوټ نه رابېله کړه او یوه شېبه مې ورته وکتل. د دې وچې پاڼې په منځ کې د انسان د بدن د شریانونو په څېر سره رګونه غځېدلي وو. ما پاس وکتل، د ټولو ونو د زرغونو پاڼو ر ک طلایي شوی وو، زما د کور شا وخوا ټولې ونې ین غوندې وې. د منې په باد کې چې کومې پاڼې الوتلې د هغو ټولو رنګونه هغه رنګونه وو چې په پسرلي کې نه تر سترګو کېږي. نارنجي، خرمايي، د ادامو رنګ، د سرو خاورو رنګ، د غنمو د داني ر ګ، او زما د محبوب د رستکي رنګ. ښايي دا رنګونه د هغه انځورګر نه پاتې شوي دي چې د پسرلي په رنګونو مزین دی.

ما دغه وچه پاڼه په خپل کتاب کې کېښوده او د هغې نه مې پوښتنه وکړه.

" ا قدر به څوک کوي؟ ته د زوال نښه يې. ستا په ليدو خلک غمجن شي. ځکه ته د سړو بادونو او د ژمي الامه يې."

خو دې پاڼې ه ځواب کې راته وويل. " نه...زه د ژوند نښه يم. وګوره... د کوم بوټي نه چې زه را بېله شوې يمه، د هغه ګلونه رژيدلي دي خو تخم يې پاتې دی. د دې تخم د بري انې په خېټه کې څومره نور ګلونه پټ دي. په دوی کې راتلونکی پسرلی پټ وي."

ما کتاب ټول کړو. د باده سره د الوتونکو پاڼو په ګډا مې د پسرلي وير بند کړو او د منې لمانځنه مې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمدن

د مصر فرعون چې به کله واک ترلاسه کړو نو ورسره سم به یې د خپلې مقبرې په جوړولو هم لاس پورې کړ. د دې لپاره به پلانونه جوړ شول، ځای به وټاکل شو او مز ران او انځورګر به په کار وګمارل شول. کار به پیل شو او کلونه به ې واوښتل. هر فرعون چې ډېر کلونه ژوند کړی دی، په مقبره کې یې ډېر ځورونه جوړ شوي دي. هرکله چې به یو فرعون مړ شو او کاریګران به خبر شول چې اوس فلانې واکمن شوی دی. نو دوی به د پخواني فرعون مقبره مدغسې نیمګړې پرېښوده او د نوي فرعون د مقبرې د جوړېدو لپاره به ور وړاندې شول چې خپله مزدوري د لاسه ور نه کړي.

اوس که زرګونه کاله وروسته د ، مقبرو نیمګړو انځورنو ته څوک ځیر شي نو فکر دې هم وکړي چې ایا هغو کارکوونکو به چې خپل کار به یې نیمګړی پرېښودو، هماغسې فکر نه کاوو لکه چې یې په دفترونو کې د یوه مشر په وتلو او د نوي مشر په راتللو، دفتري کارکوونکي کوي.

هر تمدن بدلیږي خو د انسان فطرت هماغسې دی...لکه چې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار ستوری

ه تا د سهار ستوری نه وي لیدلی، نو وې ګوره. ښه شېبه ورته ځیر شه. دا ستوری تېوله شپه په اسمان کې وي خو د دې ښکلا هغه وخت ډېره زیاته شي چې ځله شپه خپل ځادر وغوړوي. په دې وروستیو وختونو کې د شپې په وروستیو سلګیو کې د سهار د ستوري رڼا نوره هم زیاته شي. او د ـې ځلا سره دا ستوری د نورو تېولو ستورو تر ورکېدو وروسته هم پخپل ځای ولاړ وي...داسې لکه چې د سهار د رڼا د ننداري لپاره ولاړ وي. او یا بیا د هغه شوخ ماشوم په شان چې نور تېول ترېنه کور ته تللي وي او دی اوس هم په لوبغالي کې لوبې کوي.

دا ستوری یعنې د سهار ستوری، ډېر خلک نه ویني. د دې د لیدو وخت ډېر نېکمرغه وخت وي. خو هغه وخت ر خلک ویده وي. او یوازې یو څو وي چې پدې وخت کې راپاسېدلی وي او ویښ وي.

دا وخت تېولو ته اسمان یاره ښکاري. که هسې اسمان ته نظر هم وکړې خو بیا ژر مخ ترې اړوي او پخپلو کارونو بوخت شي. که ته دا ستوری لیدل غواړې نو ښه ورته ځیر شه او دا پوښتنه ترې وکړه چې

تاته دا ښکلا، دا ځلا او دا رڼا څوک در کوي؟ شپه که ورځ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشتري

سږ کال هم په پسرلي کې موږ کلي ته راغلي یو. د غنمو دانو د خپلو پوستکو نه ه را بهر کړي دي او ځینو بیا د ځمکو سینه پرې کړې او د ونو ننداري ته ولاړ دي. د ځمکې د سینې نه هره ونه او وابښه ر توکیږي. او پدې کې د شوخو واړو ه شان د پیشتري نازکې پاڼې هم شاملې دي. خو دوی د نورو نه شرمیږي. کله د غنمو تر بوټي لاندې او کله بیا د شلخی تر پلنو پاڼو لاندې ځان غلی کوي. ـې شوخو او معصوصو وړو بوټو ته یوازې وړې نازکې ګوتې ځان رسولای شي...د وړو جینکو ګوتې...دا جینکۍ ډلې ډلې لکه د چرچڼو سهار د خپلو شکریو او شکورونو سره پټو ته وروځي او د پیشتري ساګ کوي. کله کله کخی ماما وربانده غږ وکړي نو دوی په منډه شي. خو نوری زړه وري هم هلته په لویو بوټو کې ځان پټ کړي.

ږ کال هم دغه وړې جینکۍ رواني دي. خو زه پکې نه یمه. **زما د خپلو** لاسونو نه بد راځي. ما ګوتې نورې وړې پاتې نه دي. او زه اوس په لویو بوټو کې نشمه پټیدی...ځکه خو اوس زه ساګو ته نه ورځمه. اوس به زه ټول ژوند د پیشتري مړاوې او وچې پاڼې پخومـــــــــــــــــــــــــــــــــــــه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا کلیزه

نن زه بیا ستا د زېږېدو ورځ لمانځمه. د هر کال په شان...زما د زړه په زېرخانو کې یو محفل جوړېږي چې پکې ستا ټول یادونه لکه د رڼا بلیږي. او دا رڼاګانې رنګ لري. دې محفل کې د پېښو او حادثو مېلمانه اوړي را اوړي...ځینې ډېر خوشاله دي. ټول خاندي...او دا ټول مېلمانه د وخت په اورګاډي کې یوځای راغلي دي. هغسې لکه چې د یوه دفتر همکاران د خپل یوه همکار واده له ورځي. دوی ټولو ستا انتظار کاوو.

بیا ما د زمانو له مخه هغه پرده لرې کړه چې ته یې شاته ولاړ وې. ټولو لاسونه وپړکول. ټول مېلمانه راځي. زه او ته د هغوې خبرې اورو. ټول ماښام به همدې خبرو کې تېر شي.

بیا وروستی مېلمه هم ولاړ شي. زه سترګې پټې کړم او تا ته یو وچ ګل درکړمه. دا ګل زما ماضی دی. د ډېرو زمانو راهیسی مې په یوه کتاب کې ایښی وو.

ته دا ګل راواخلې او ورته وګورې. ستا سترګو ته زما ماضی او خپې حل تیرېږي. بیا د زمانې په ګرد کې ورک شې. او زه په ماضي کې پاتې شمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملغلرې

په ښایست او سینګار کې هیڅ یو شی د ملغلرو سره ځان نشي برابرولی. سره او سپین د انسان د شوق لپاره څو څو ځلي خپله بڼه بدلوي. ځو څو وارې پکې بدلون راوستل کیږي. کله ترې غوږوالی جوړیږي، کله ګوتې او کله امېل. کله یوازې د ښځو په بڼه کې د نړۍ د لویو خزانو په زېرخانو کې پټ شي او کله بیا ترې بازاري سکې جوړې شي.

خو ملغلره تل فطرت ته نژدې وي. د دې شکل پخپله فطرت جوړوي او که څوک ترې امېل یا والی جوړوي هم نو پخپله اصلي بڼه کې یې کاروي. کله دا ډېرې وړې هم وي، نو بې له دې چې سوری شي او لړۍ ترې جوړه شي، نور څه بدلون نه مومي. او کله چې ماتې را ماتې شي نو د خاورو په څېر مېده شي او په داروګانو کې حل شي.

شکه چې د سینګار لپاره به د ملغلرې غوندې بل فطري شی نه وي. ښایي خدای پاک به هم همدا غوښتل.

پېدیځې نړۍ اوس بیا فطرت ته مخه کړې ده او عجیبه خبره دا ده چې د ملغلرې د ښایست د لا څرګندولو لپاره دا د تور پوستو ښځو په بدن د ننداري لپاره ځړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلوسه

کله چې وربځې د لمر سره پټ پټوني پېل کړي نو زه تول کارونه پرېږدم او د
دوی په ننداره شمه. سپينې وربځې لکه د ورېښمو لوپټې د باد په زانګو کې
زانګي. خو تورې وربځې بيا د مستو هاتيانو په شان د اسمان په ځنګله کې ځغلي.

ورو ورو هاتيان زيات شي. سپينې لوپټې والوزي، ورکې شي. دا شېبې ډېرې
سختې وې. نه باران کېږي، نه وربځې خوځيږي او نه لمر ښکاري. داسې
ښکاري لکه هر څه چې د يو څو شېبو لپاره په خپل ځای هک پک ودريږي. دا
هغه شېبه وي چې د جنګ نه لږ وړاندې د سپاهيانو زړونه بوږنوي. دا شېبې
ډېرې درنې او ډېرې سختې وي.

يا يو ټک وشي. د باران لومړی څاڅکی همت وکړي. جنګ په ميدان کې يو
مندان د جنګ نعره پورته کړي او لومړی غشی، لومړی توغندي، لومړی ډز
وشي. په لومړي څاڅکي پسې نور هم ځان مځکې ته راواچوي...يو ناتار جوړ
شي. د ځمکې نه لوخړه راپورته شي او په دې لوخړه کې د خاورې وږمې هم
راپورته شي. يو شړپاری وي. او زما ټول ګروم، ټوله تلوسه د هغو برېبوکيو په
لورې روانه شي ، په ځمکه جوړيږي او ماتيږي ——— جوړيږي او ماتيږي.

د پېښور د اوړي بارانونه ته)

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو اړخيزه مينه

په يوه تخته باندې چا وليکل

" زه د خواړو سره مينه لرم"

ورځې چې تېرې شوې نو د يو بل چا دې ليکنې ته پام شو او لاندې يې ورته وليکل.

"خواړه ستا سره مينه نه لري"

د پښتو يوه لنډۍ ده چې

مينه په تلو راتلو زياتيږي

کله راځه کله به زه درځم مينه

څوک په دې باور لري چې مينه يو اړخيزه شي کيداى. هر څوک غواړي چې د مينې په بدل کې مينه ترلاسه کړي. ښايي د دوو انسانانو ترمنځ مينه به همدغسې نوعيت لري. کله يو مئين د خپلې مينې احساس څرګند نه کړي نو کيداى شي معشوق هم ترېنه ډډه وکړي او ورو ورو د دوى هر نازک احساس ورک شي او مينه پاى ته ورسيږي.

خو ريښتونې مينه تل پايي او پداسې حالت کې هم ژوندى وي چې معشوق ورته يخ پام هم ونه کړي.

د خداى سره مينه همدغسې وي او د فطرت د ښکلاوو او بوټو او ګلونو سره مينه هم يو اړخيزه وي

او د خواړو سره مينه... ايا مينه هم کيداى شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمره

ځ ځومره لمانځل شوی یې. کله خو ستا وړانګې د زرتشتیانو لپار "اهورا مزدا" شي. او کله بیا د لرغونو مصریانو لپاره " را "شي. او د روم د لوی سلطنت وګړو بیا درته "اپالو " ویل چې هره ورځ به د سرو زرو په خپلې ګاډي کې د دولسو اسونو سره د اسمان د ختیځې څنډې نه راښکاره شوې او په لوېدیځه څنډه کې به ترې ورک شوې.

اوس... ستا تودو وړانګو ته انسان نشي ټینګیدای او کله چې ته په خپل ټول شان او بې خنده د ځمکې په مخ خپل جلال وغوړوې نو د سوکړې اسونه کاواکه شي. ځنګلونه په اور وسوځي... ژوي مړه شي او انسان در په دره شي...نو...

ه ته غواړې چې انسان یو وارې بیا تا هماغسې ولمانځي نو داستا نادانی ...ځکه چې دی اوس پوهه لري...دی اوس خبر دی چې ته هم معبود لرې...ته پخپله ، خپل رب په اختیار کې یې...ځکه خو...مودې وشوې چې خلک ستا عبادت نه کوي...او ځکه خو... اوس ستا معبدونه د لارویو لپاره د سېل او یا هم عبرت مرکزونه ګرځېدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوری

د ژوند په سترو لارو کې یو سیوری زما مل دی. که زما مخ لمر ته وي او که نه ...خو دا سیوری تل راپسې وي. په تکنده غرمه کې چې کله لمر پر سر ودرېږي او د هیڅ شي سیوری نه جوړېږي، نو زه بیا هم خپل مل لرمه.

کله کله خو زه د خپل دغه مل د خولې خپل نوم اورمه. " انې...ته خبره واوره..."

او زه چې دا غږ واورمه نو په منډه شمه. خو سیوری هم راپسې وي، په منډه منډه...

ر کله چې زما ګامونه ګړندی شي نو په غږ کې تلوسه نوره هم ډېره شی... "ودرېږه...انې...اوس مه ځه...خبر دی...ایساره شه..."

زه خپل قدمونه ورو کړمه...سیوری زم په څنګ کې روان شي...

زه خبرې ته خوله جوړومه خو هیڅ نشمه ویلی. هغه راته وایي..." خبرې وکړه...ولې پټه خوله یې..."

خو زه ورته نه ګورمه...وېرېږمه...چې که مې ورته وکتل نو زه به د کاڼي شمه و هم هلته په ځمکه کې ښخه پاته شمه. ځکه خو مودې وشوې چې کله زه په لاره ځمه نو شا ته نه ګورمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشرف المخلوقات

په تیونس کې دوه نیم زره کاله پخوا د "کرتاژ" ن او مذهب منونکو د جنګ یا د یو بل قدرتي افت نه د ځان ژغورلو لپاره خپل ماشومان د خپلو پیرانو معبد ته بوتلل. هلته به يې د ماشوم سر د دېوال سره ووهلو او بیا به یې د معبد په قربان ګاه کې وسوځوو. تر ځولو وروسته به یې د ماشوم خاورې ایرې په یوې کټوې ا منګوټې کې واچولې، سر به یې پسې وتړو او قربان ګاه ته نژدې په یوې ګړي هدیرې کې به یې کېښودې.

د لاتیني امریکا د پېرو خلک بیا د کرتاژ تمدن تر هغو لږ زړه سواندی وو. د دوی عقیده وه چې د دوی خدایان د هېواد تر ټولو لوړ غره "ساراسارا" کې اوسیږي. او لکه چې هغه ترې ناراضه شي نو بیا طوفان ورباندې راولي او واورې ورباندې اوروي. د دغو خدایانو د پخلاینې لپاره به ماشومان د غره تر لو اوچتې څنډې ته بېول کېده. غره ته د ورتلو په ټوله لاره کې به یې سندرې ویلې. بیا به یې ماشوم ته د بنګو په څېر یو بوټۍ ورکړو. چې په هغه به ماشوم بې هوشه شو.. په همدې بې هوشۍ کې به یې ماشوم د ناستې په انداز کې په یوه بوجۍ کې بند کړو او په غره کې به یې ښخ کړو. ورسره به یې د سپینو جوړه یوه وړه هوسۍ (لامه) یا د ِمري بت هم کېښودو. ې ټولو مراسمو ته به دوی "کاما کوچا " ویل.

ایــــــا داســــــــــې ځنـــــاور په دنیـــــــا کې شـــــــــــــته چې د خپل ځان د ساتلو لپاره خپل اولاد وژنـــــــــــــې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رنګونو اتڼ

د کاغذ هر میدان تش وو. لیري یو ساز غږیدو. سور راپاڅېدو او ژېړ ته یې لاس وړاندې کړ. دواړه ورو ورو په نڅا شول. د دوی وجود له یو بل سره ولګیدو. او نابېره نارنجي هم ورسره مل شو. ځنه چې کله میدان ته راټوب کړو نو ژېړ بیا د ده لاس ونیولو او د اتڼ په نغمه کې جوش پېدا شو. همدغه وخت ژیړ او شنه، نیلا راوزیږوو. . هر یوه د نڅا نه نوي رنګونه میدان ته راوتل. کاسني، اودي، ښواري، ږوزي، لارجوردي، ګلابي...او بیا د نړۍ په مخ د سرور داسې ځپې خپرې شوې د انســـــــــــــان ستـــــــــــــرګې یې تـــــــــــــــــــــر اوسه په کتلـــــــــــــــــــــــــــــو نه مړیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړه خبره

ړما د انتظار شيبې په ټول کاينات وغځيدې. ږس ماته ټول غږونه بې معنا شول. شا خوا خلک راته ژوندي نه ښکاري. د خپل زړه درزا سمه اوريدی شمه. خو په دې کې بل غږ هم د کړسها ی دی چې ما ورته غوږ نيولی دی. سترګې مې تت اور ته نيولی دی. ر څه تيار دي. د ايشېدلو اوبو پياله مې هم جوخته ايښې ده. وخت پوره شوه. زما په زهن کې يوه ګړی شرنګ وکړي او زه د دېګ نه سر ليری کړمه. د هيروشيما په ښار کې د اټم بم لوخړه راپورته شي.

زه يو څو دانې وريجې په کفګير کې راواخلمه او د دېګ سر ژر بند کړمه.

په دې وخت کې زما زهن په دريو برخو کې وېشلی وي. هره برخه راته يوه يوه بېله خبره کوي. يوه وايي، " که نرمې وي نو هوا ورله وکړه "

بله وايي،

" که کلکې وي نو ايشېدلي اوبه پرې وشينده او څو شيبې دمه ورته وکړه."

خو دريمه برخه راته تر ټولو سپېره خبره کوي،

" شوله شوې؟ ...حلوا دې کړې...هاهاها...

زه د وريجو دانې د کفګير په سر په ګوتو مروړمه او يو څو پکې خولې ته کړمه. سمدلاسه د وخت واګې يو ځل بيا زما په لاس کې شي. ، ورځې خواري مې پر ځای شوه. لږه شيبه وروسته ټول مېلمانه په دسترخوان ناست وريجې خوري. خو ړما د څو شيبو د تشنج نه خبر نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لباس

د ډوډۍ نه مې يو څو پېسې وسپمولې چې ځان ته نوي جامې واخلم. زه پوهېږم چې دا پيسې به بس نه وی. خو بيا هم د ښار په ټولو دکانونو کې وګرځيدم چې د خپل وس سره سمې يوه جوړه جامې واخلم. خو ونه شوه.

چا راته وويل، په کباړ کې يې ولټوه. خو زما کميس پرتوګ په نورو ملکونو کې رواج نه دي. باړ خو هم ګران دی. يوه کباړي راته وويل چې د ښار د اوچتو کورنيو خلک د وی نه هغه جامې وړي چې د لندن او نيويارک نښې او ټاپې ې لګيدلي وي. و هيڅوک پرې شک نه کوي چې دا کباړ دی. او د ځينو ړيانو مخې ته خو ما پخپله لوی لوی موټري وليدې.

زما يوه جوړه جامې په کار وې خو تر ډېرو هڅو وروسته مې اخر په يو وړوکی دوکان کې يوه جوړه وموندله چې تر اصل قيمت ارزانه شوې وه. او د بيې د ټيټېدو سبب يې دا وو چې په کميس کې يې جېب نه وو. زما همداسې جوړه پکار وه...اوس مې دا جامې په تن کې دي او زه ډېر خوشاله په دې يم چې جېب نه لرېم. ځکه زما سره په جېب کې د اېښودو لپاره هيڅ نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنسرټ

دغه شپږ کلن ماشوم چې سهار شپږ بجې د مور په غږ نه راپاڅیږي نو هغه ترېنه ورو شړی راکا ، او دی په ځمکه ودروي. بیا دغه شپږ کلن ماشوم د خپلو شپږو ورونو خویندو سره په خوبولو سترګو چای وڅښي او له کوره ووځي. د ده قدمونه لکه د مشین، د خپل مشر ورور په پله ورځي او اته بجې د کار ځای ته ورسیږي. هلته دی د موسیقی د الاتو د غږونکو په شان... چنګک په لاس کې ِاخلي او د ګوتو په سر یوې ځړېدونکي نابشپړې قالینې ته کښیني. بیا د ده لاسونه ورو ورو وخوځي. ِړې وړې ګوتې د وړی په تارونو کې د درد نغمې غږوي. دی یوازې هغه سر غږوي چې استاد یې ورته وايي. کله نا کله د ده ـې ستړي شي، ګوتي یې درد وکړي خو د ده نغمه نه بندیږي. د ده ګوتې ماښام هغه وخت ودریږي چې کله سمفوني پای ته ورسیږي. بیا چې کله دا شپږ کلن ماشوم ماښام شپږ بجې کور ته راورسیږي نو په خوبولو سترګو د خپلو شپږو ورونو خویندو سره ډوډۍ وخوري او سمدستي ویده شي. کله نا کله چې یې مور ؛ ده په پړسېدلو او پرهر ګوتو لهم لګوي نو دی ژاړي. د ده دا خیال دی چې د نړۍ ټول ماشومان د ده په شان ژوند کوي...بیا...د ده په وړو ګوتو جوړه سمفوني د یوې لویې قالینې په کنسرټ کې غږیږي او کله چې د نړۍ په یوه بل ټ کې څوک دا کنسرټ اوري نو د خوښۍ احساس لاپسې ډېر شي. هغه مهال د قالین په کنسرټ کې هیڅوک د دې شپږ کلن ماشوم له ګوتو څڅېدلي وینې نه وینې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اور او اوبه

ساینس پوهان وايي چې د انسان د ژوند لپاره اوبه تر ټولو ضروري دي. هو... اوبه به د مادي ژوند لپاره ضروري وي. خو په انسان کې د تخليق ژونکي په اور پايي. د ده نازک احساس رڼا ته اړتيا لري. د ده جذبات لکه د اور لمبې کېدل غواړي. او د دې ټولو احساساتو اظهار په اور سره کيږي.

انسان د خپل عقيدت اظهار په معبدونو کې د شمعو او ډيوو په بلولو سره کوي. ځکه د ، په لمبه کې ده ته رنګارنګ ښاپيرۍ ښکاري. ګونه چې د خوښۍ او يسرلي علامه وي او رڼا، چې د ورځې او ويښ ژوند نښه وي... ښايي چې انسان اړو نه له دې کبله کرکه کوي چې دا د باطل نښه وي. توره شپه د خوب وخت ښيي. خوب چې د مرګ بل نوم دی. او انسان مرګ نه غواړي ځکه خو اور ورته د ژوند پيغام ورکوي. که څه هم د ده ژوند په اصل کې په اوبو ولاړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند

د ژمي د باران جړی به ولګېده نو ټول به د کلي په کوټه کې راټول وو. دا چې ټوله ورځ به څرنګه تېریده؟ نه مې یادیږي. خو مازدیګر به یوې ښځې یو لوی ـانک د نغري سره نژدې په ځمکه کېښود او د ګوړي کک به یې پکې واړوو.

موږ ماشومان به ټول د دې خانک نه چارچاپېره کېناستو. دا مې هم نه په زړه کېږي چې په خانک کې به د کومې ښځې لاسونه وو، زما د ترور، نیا او که د بل چا؟ زما لپاره دا خبرې دومره زړه راښکونکي نه وې. زړه راښکونکې ننداره به دا وه چې ورو ورو به د ګوړي په کک کې سپین اوږه ګډېده، بیا به پکې هګۍ ماتې ، شوې. د هګیو ژېړ به تر هغه په دې ګډوله کې ښکارېدو چې سپین پې به یې نه وو وربانډې اړولی. ورو ورو به دا ټول رنګونه سره یو ځای شول او د ې نه به یو رنګ جوړ شو. شاتو رنګ. . یوه لویه تبۍ به په نغري سپره کړل شوه او زموږ سترګې به د غوړیو په هغې غټې ورښخې وې چې ورو ورو به په تبۍ ویلي کېده. بیا به دا غټۍ ورکه شوه او نابېره به د لرګي یوه څمڅۍ، تبۍ ته راټېټه شوه. یو " نګ" به وشو او د دې په سر به شات رنګي ګډوله راوڅڅېده او یوه دایره لویېده او خوږ خوږ بوی به ورنه راپورته شو. کله چې به یې دغه دایره په یوه اوسپنیز کفګیر واړوه نو نارنجي رنګ به یې زما خوله او سپږمې وتخنولې. او بیا چې به لومړۍ وېشله د هر چا تر خولې رسېده، هغه به ماته باچا ښکارېدو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور

زما زویه! ته چې مې په غېږه کې سر کېږدې نو ټول وجود دې راټول شي. ستا مخ نوراني شي. ستا له سترګو ټول وحشت وتښتي. زه چې ستا تندی ښکلوم نو یو عجیبه سرور را په برخه شي. ستا د بدن سکون زما بدن ته کډه وکړي. ستا ټول وجود بېرته زما په وجود کې حل شي. او مور یوې بلې دنیا ته ورشو، شنو باغونو، روانو چینو او د ښکلو مرغیو جهان ته.

چې کله ته وستکېږې نو زه دې په وېښتو کې ګوتې ووهمه. بیا دې وتخنومه نو ته د زړه د اخلاصه وخاندې ستا په دې خندا زما ټوله ستړیا لیرې شي. دا شېبې زما لپاره ابدي‌شي. زما نه هغه فکر هم لیرې شي چې ته به یوه ورځ لوی شې، یو پوره سړی به یې. ځان له به بله ځاله جوړوې، د یوې بلې ښځې په سینه به ې سر ایښې وي. د هغې په غېږ کې به هم ستا لپاره سرور وي. نو ښایي د ړې ښځې مینه د مور وي او د هر نارینه مینه د ماشوم مینه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې نومه قبر

د هر انسان ژوند د يو څو کيسو غونډ وي. خو هره کيسه به نه ليکل کېږي. د هر شاعر او ليکوال د ژوند د ځينو پېښو په ببلا ببل ډول کاغذ ته مخه کړې وي. خو عجيبه ده، په پښتو شعر کې د معشوق د حسن، ادا، ناز، جفا او د مينې په هکله هر څوک خبر وي خو نوم يې چاته څرګند نه وي.

خوشحال خان د شعر هغه نازک بدن به څه نومېدو چې د شونډو د شراب ستاينه يې اوس هم کېږي. د حميد مومند هغه معشوق په کوم نوم يادېدو چې د هغه په سفر ده د خپل غم څرګندونه په يوه اوږده نظم کې وکړه. د رحمان، محبوب وک وو؟ ښځې سرې څه نومېدل؟ په کوم ځای کې ښخ دي؟ او خپلوان به يې چرته وي؟

د ږښته هيڅوک نه کوي. نه څوک دعا کوي او نه هم څوک مننه ورته وايي چې که دوی نه وايي نو ښايي د خوشحال، رحمان او حميد په شعر کې به دومره ىكلا نه وای.

د دوهم نړيوال جنګ کې په زرګونو پوځيان داسې هم مړه شول چې مړي يې ورک وو. د يورپ په لويو ښارونو کې د همدې بې نومو او ورکو پوځيانو په ستازيتوب او ياد کې، يو يو قبر د نښې په توګه جوړ شوی دی او چې کله خلک قبرونو د ګلونو ګېډۍ ږدي نو هغه تول بې نومه مړي پرې يادوي.

دريغه! چې څوک د يادګار په توګه يو داسې قبر جوړ کړي چې د پښتو شعر د ؤلو معشوقو استازيتوب وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه لاسونه

د ځمکې او اسمان ترمنځ یوه نرۍ سپینه لیکه غځېدلې ده. په هم دې سپینه لیکه کې ښد ې چې اسمان د یوې ابي رنګې پیالې په شان، په یوې بلې خړ رنګې پیالې، اړولی پروت دی. دغه نرۍ سپینه لیکه کله کله غټه شي. د ځمکې او اسمان ترمنځ دا ننداره زه د ډېرو کلونو راهیسې ګورمه. په هر سفر کې زه د الوتکې د کړکۍ نه دا ننداره کومه. ـه ځمکه راته ځمکه ښکاري او نه اسمان هغه اسمان وي. ـ په خلا کې د وربځو لوی لوی غونډارې لکه د مالوچو غونډې اوړي را اوړي. نابېره زه د خپله ځایه راپاڅمه او پدې غونډارو ټوپ کړمه. د یوه ماشوم په څېر ټوپونه وربانډې ووهمه. زما وجود هم د مالوچو په شان سپک شي. زه د یوه غونډارې نه بل ته ورلوېږمه او بیا نابېره ځمکې ته روانه شمه... ښکته تکه توره تیاره وي....زه خپل ځان د باران د سیلۍ څپو ته ور وسپارمه. زه خبره یمه چې ښکته په ځمکه به دوه قوي او تاوده لاسونه ما ونیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله ګونځې

زما مخ ته وګوره... زما تندي ته ځير شه... په دې کې به تاته ګونځې ښکاره شي، ځکه ما په ژوند کې ډېر فکر او تردد نه دی کړی. په دې دومره لويه نړۍ کې چې ما هر نوی شی ليدلو نو هغه ته به مې ورورځې اوچتې شوې. ځکه زما په تندي دا تتې درې ليکې د دې استعجاب مهرونه دي. زما سترګو ته هم ځير شه. د دې شاوخوا تورې حلقې زما د ژوند د شپو سيوري دي... هغه شپې چې ما به پکې کتابونه ولوستل، هغه شپې چې ما د خپلې محبوبې په ياد سبا کولې. زما د سترګو شا وخوا ډېرې ګونځې دي. په دې کې ډېرې له هغه وخت راهيسې جوړې دي چې ما په ډکه خوله خندا زده کړه.

اوس زما ږيرې ته ځير شه چې هر ويښته يې لکه د سپينو زرو ځليږي. خو ته تر دې ويښتو لاندې پټې ګونجې هم ولټوه چې زما په باړخو او شونډو شاوخوا له هغه وخت نه جوړې دي چې په دې نړۍ کې زما ايله يو څو ورځې شوې وې. دا ګونځې زما د خوشحاله وختونو سند دی.

ته داسې مه ګڼه چې ما به په ژوند کې غم نه وي ليدلی. ما هم د نورو انسانو په څېر د خپلې برخې غم ګاللی دی. هم ډېرې بدې ورځې ليدلې دي. خو ما به په ژور غم کې خوشحاله وختونه يادول. زه په دې پوهيدم که مې غم ځان ته پخپله رالنډ نه کړو نو دا به مې تېر کړي. که دې پدې خبره باور نه کيږي نو زما سترګو ته ځير شه. ځکه که انسان زوړ هم شي نو سترګې يې نه زړيږي او سترګې چيرې هم دروغ نه وايي.

(يو سپين ږيرې د انځور په ليدو)

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما باغ

زما باغ زما د ستړي ژوند نه د ارام هغه ځای دی چې زه په هیڅ قیمت په بل ځای بدلول نه غواړمه. پدې وړوکي ګلبڼ کې زما دنیا راټوله ده. ډېر بوټي ما پخپله پکې کرلي دي. خو د نورو نښې هم پکې شته دي. د دغه کور پخوانیو مالکانو د لاسونو لګېدلي بوټي، چې کاسني ګلونه پکې هر کال راټوکېږي، ما ته دا فکر راکوي چې انسان فاني دی. بوټي پاتې شي خو لګوونکي یې ورک شي. د دېوال سره جوخت د لیونډر یو بوټی چې مور راته لګولی وو، ټول کال شین وي...د مور د مینې په شان...کله کله چې مې دنیا ځوروي نو زه د دې بوټي یو ګل یا یوه شنه پاڼه راوشکوم، په ګوتو کې یې ومروړم، د لیونډر وږمه ترې راپورته شي او ماته د مور د وجود خوشبویي را په یاد شي. ها خوا د لرګي د تختې سره د ژېړ ګلاب بوټی دی. د ي نازک ګلونه زما د ژوند د ملګري ډېر خوښ دی او دا بوټی هم هغه راته لګولی دی. په همدې قطار کې د ریحان بوټی م دی چې کله خوشحاله ښکاري او کله خفه. ، بوټي ته ما ډېرې کیسې کړې دي. ځکه خو زما په غم غمج ، او په خوشخالۍ مې خوشحال وي. دې بل لاس ته د سرو ګلابو بوټی دی او د ، د ګلونو رنګ هغه وخت اناري شي چې لمر پرې لګیږي. د اطلس ژېړ ګلونه مې د خور د لاس نښه ده. که دې بوټي ته زه اوبه ورکړم او که یې ور نه کړم، په دې کې ګلونه هرومرو کېږي. هماغسې لکه چې خور راته د مفتو مشورې راکوي. او د ورور د لاس لګيدلې د صنوبر ونه اوس د هغه د قد نه هم اوچته شوې ده. زه چې د دې د تنې سره ډډه ولګومه نو هغه اعتماد راپکې بیا پیدا شي چې دنیا را نه وړی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعرانو ته

د انسانا ـ بد رنګ ورته ـلې نه ښکاري. د دوی د پلنو پوزو، کږو غاښونو او و شونډو ستاینه ولې نه کوي؟ دوی ته لنډ ويښته ولې خوند نه ورکوي. دوی د عامو خلکو د عام ژوند لپاره ولې شعر نه وايي؟؟؟.

دوی د خدای د قدرت ثنا وايي. فطرت ننداروته ځیر وي او په هر شي کې ـرته د شعر موضوع ښکاري. نو بیا ولې د ټيټې ونې(قد)، غټې خيټې او د بوی لرونکي خولې په هکله څه نه لیکي. ا دا هر څه قدرت نه دی؟ او که شاوخوا ګوری نو د انسانانو یو زیات شمېر د دوی د ښکلا په تله بشپړ نه خيژي.

دوی که ډېره توره وکړي نو د یوه مزدور خوله، د یوه کروندګر خواري او د یوه کاریګر تور لاسونه وستايي. نو بيا دوی ولې په هغه حسن پسې ګرځي چې لږو ته ور په برخه وي.

ی هم د عامو انسانانو په څېر وي. ځکه عام انسانان هم هغه شي ته ډېر ښت ورکوي چې نایابه وي. او هر هغه څه چې موندل يې اسانه نه وي د هغه بيه هم ډېره وي.

شاعران چې ځان د نورو خلکو نه جلا او کله کله اوچت ښيي، نو بیا يې ولې د دوي ارزښتونه له نورو بېل نه دي. دوی د نایابه حسن په ستاینه کې دېوانونه ولیکي...خو هغه کسان چې ډوډۍ ورله پخوي او دوی د سړیتوب په حد کې ساتي، د هغو لپاره له خلې یوه خوږه خبره ويستل هم ورته لوی عذاب وي.

« شاعره! ته به کله نوی مضمون لیکې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زندان

دا دوه زره او څلور سوه کاله ترمخه زمانه ده. د اتن (اېتهنز) په يوه محکمه کې د قضاوت کوونکو ډله په دې بحث کوي چې د پوښتنو څه سزا په کار ده؟ ملزم ، تورن دی چې پوښتنې يې پاروونکي وي. د ملزم وکيلان دليل وړاندې کوي چې پوښتنې خ ، پوهې او زده کړې بنسټيزې تيږې دي. خو د ملزم پوښتنې هم بيبه دي. دی پوښتنې:

"مه څه دي؟" م څه دي؟ "انصاف څه دی؟"

دی خپله هم د ښتنو ځواب نه لري او غواړي چې ځواب يې پيدا کړي.

د اتن ښار په هر رېستوران کې دده په پوښتنو بحثونه روان دي:

"ړه ورتوب څه وي زغم څه وي؟ اساطير څوک دي؟"

دا وروستۍ پوښتنه خو ښځي کفر ګڼل کېږي. او له همدې کبله ملزم ته وويل شول چې ترهغې به بندي وي تر څو د خپلو پوښتنو نه لاس وانخلي.

اوس دوه زره څلور سوه کاله وروسته، زه هغې زندان ته مخامخ ولاړ يمه چې ، ملزم پکې بندي وو. په سمڅه کې جوړې درې دروازې، نه خو د کوم معمار لخوا جوړې شوي دي او نه يې هم کوم هنرمند د ښکلا لپاره کومې تيږې ور توږلي دي. خو د دې زندان دېوالونه يو عجيب غوندې غرور لري. د بندي خانې تورتم هر سهار د لمر په وړانګو روښانه شي او مخامخ د "اېکروپوليس" مرمري ستنې راښکاره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ٔ پدې مازديګر کې لمر د زندان شا ته ډوبیږي. د خړو وريځو رنګ تک سور ږښتی دی. ما د اوسپنیزې دروازې تر چولې زندان ته لاس ور دننه کړو، يو کانې مې ترې را اوچت کړو او په هغه کچه لاره روانه شومه چې لوی سړک ته وتله. خو هغه مهال ما هم په زړه کې ډېرې پوښتنې لرلې. د هغه زنداني نه مې پوښتل...

" اې قېدي! تا چې کله د زهرو پياله په خپلو لاسونو کې واخيسته نو هغه مهال دې د ابدي ژوند په هکله فکر کاوو؟

اې بندي! ايا ستا په سر کې هغه مهال دا فکر وو چې خپله مېرمن او درې اولادونه ٔ دې څه کوي؟

اې بنديوانه! ايا پخپله د زهرو ډکه پياله په سر پورته کول ستا مېړانه وه او که نه...ته متکور وې؟

د غونډۍ نه اخوا د ښار په بله څنډه کې د علومو اکاډمي مخې ته د دغه بندي يوه لويه مجسمه ولاړه ده. هر کاله دوه ميليونه سيلانيان دلته راځي، د دې بندي نوم لړ ترلږه يو ځل هرومرو اخلي او د ده د مېړانې ستاينه کوي. ٔس په دې ښار کې پوښتنې کول جرم نه دی. او د ٔې ښار د همدې غونډۍ نه ښکته د سوغاتونو يو دوکان دی چې د نقلي مرمرو نه جوړ د بوتانو د سرنو يو کتار پکې ولاړ دی. په دې کې د يو سر نوم "سقراط" دی او بيه يې دوه سوه دراخمه (يوناني سکه) ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه

د شپې په تور ټادر کې یو سپین بڅرکی هم نشته. بس دوې ندې سترګې دي، نور ټادر ته ګوري او نری نری سپیني لیکي پکې انځوروي. ړدې توره پرده کې بیا یوه ځېره...دوې سترګې راوپنځیږي. خو دا ځېره ژوند نه لري. او سترګې یې د یونان د مرمرو د بوتانو په څېر یوې خواته ګوري. په شونډو کې یې هم حرارت نشته.

او بیا د شپې تر .ې تور ټادر لاندې دوه کانه غوږونه یو غږ اوري.

" ماته ژوند راکړه"

بیا بل غږ را پورته شي.

"ماته ژبه راکړه"

او وار په وار نور غږونه هم د دې سره ګډ شي او یو شور ماشور جوړ شي.

خو د شپې د دې تور ټادر مخې ته دوې ړندې سترګې او دوه کانه غوږونه قلم په لاس د خپلې بې وسۍ ویر کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زر کاله ژوند

زه اوږد ژوند نه غواړمه...خو پدې نړۍ کې مې لا ډېر کارونه تراوسه نه دي ړي ځکه خو د دې د ترسره کولو لپاره زما زر کاله په کار دي...نه...نه... دا زر کاله ژوند زما د ښو خوارو، سېل، جامو او عېش لپاره نه دی په کار. زه د دې کلونو ډېره برخه د هنر لپاره غواړمه او په دې لړ کې مې دېرش کاله د انځورګرۍ لپاره په کار دي چې د فطرت هغه ښکلا چې لا تر اوسه د یوه انځور جوړونکي هم نه وي ورته پام شوی، زه جوړه کړم. زه د ستورو او سپوږمۍ رڼا او د ګلونو خوشبويي، د لولکۍ د رنګونو سره په یوځای کولو، یو ښکلی باغ نځورول غواړمه. او زه غواړمه چې د انسان د سترګو مسکا وکاږمه.

د دغه زر کلن ژوند نور شل کاله مې د ترکاڼۍ لپاره په کار دي. زه غواړمه چې د لرګي ېرې ښکلي ـوازې او کړکۍ جوړې کړمه. ـه درې ګوټېزې، ګول او پنځه ګوټېزې دروازې جوړول غواړمه چې بیا پر ځینو ښکلي نقشونه وکاږمه. زه ښکلي مېزونه او چوکۍ هم جوړول غواړمه او دا یوازې د هغو خوارو او غریبو لیکوالانو او شاعرانو لپاره چې کاغذ پر ځنګانه ږدي او په غبرګه ملا لیکل کوي.

پنځوس کاله مې نور په دې لګیږي چې د سیندونو په غاړه پراته واړه کاڼي ولټومه او د دوی په منځ کې پټ پراته نقشونه وتوږمه چې بیا یې هغو خلکو ته ور ووښیمه چې پردې کاڼو ګرځي خو ورته ګوري نه.

زه نور دوه سوه کاله بیا د دې لپار غواړمه چې په د نړۍ کې ټولې ورانۍ، ویجاړې، ودانۍ، بیا له سره جوړې کړمه او هغه خلک پکې اباد کړمه چې بې کوره ګرځي.

او درې سوه کاله مې نور په کار دي چې د نړۍ د هر غمجن سره یوه یوه ورځ تېره کړمه او ورته ووایمه چې د خپل زړه نه ټول غمونه لیري کړه او د هر چا ه چې دې جنګ کړی دی، هغه ته ورشه او پخلا یې کړه. ځکه چې عمر ډېر لنډ دی او ته به زر کاله ژوندی نه یې...دا زر کاله ژوند یوازې زما په برخه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

انجام

یو مئین ته خپله مینه ځانګړی ښکارېږي او داسې فکر کوي چې ټول عمر به د ده په زهن او زړه کې د خپل دغه محبوب نه پرته د بل چا عکس نه جوړېږي.

هر مئین په خپلې مینې ویاړي. د نورو ټولو مینې ورته بې ارزښته ښکاري. او ږازې خپله مینه ورته بې سارې برېښي. هغه مهال دا خبره رښتیا هم وي ځکه چې هره مینه ځانګړی ده، او د ، سبب دا دی چې هر انسان پخپله ځانګړی دی.

خو په میلیونونو مینو کې یوازې د لېلی او د قیس، د شیرین او فرهاد، د ادم او درخانۍ او د رومیو او جولیېټ په شان مینه مثالي مینه شي، چې انجام یې تل مرګ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې ښاپېرۍ ته

ته ډېره مهربانه يې. نا ته زما ژوند او د سترګو ژوند ورځو ټول رازونه معلوم دي. لدې ظالمې نړۍ، چې هره ورځ زما د وجود د وينې وروستۍ څاڅکی هم ېښل غواړي، ته راته پنا راکوې. ته ماته هغه ټول توان په يوه شپه کې بېرته راکوې چې د ژوند د يو لوی ماشين د چلولو لپاره يې زه د لاسه ورکومه. ته زما په پرهرونو خپل ې شوندې او زما په ټکېدلي بدن . خپلو نرمو لاسونو پټۍ ږدې دلسې چې له ما د درد ټول احساس ورک شي.

، ښاپيرۍ ته د خدای د وجود يوه برخه يې چې د هغه به شان دې په هر چا خپله لمن غوړولې ده. ته دومره مهربانه يې چې په دار د ځړېدو په انتظار ولاړ کس پر سترګو هم خپل لاس ږدې. ته بېګا يو ځل بيا په ما مهربانه شوې او زما د سترګي ذهن ټول درانه پېټي دې په خپلو جادوګرو لاسونو پورته کړل. که څه هم زه وېرېدمه چې د بې وفا جانان د خبرو له کبله به ستا لاس ماته نه رارسيږي. خو تا د هغه په شان له ما لاس وانه خيستو.

اې د خوب مهرباني ښاپيرۍ! تا بېګا زه يو ځل په خپله غېږه کې ونيولمه خو اوس يو خواست درنه کومه چې زما جانان به هم په خپلو خبرو نا ارامه وې. زه خبره يمه چې که له ما يې لاس واخيستو نو خپل ځان به هم ستا د غېږې نه محروم وساتي.

ې مهرباني ښاپيرۍ! ته يوازې دومره وکړه چې هغه ته هم خپل لاس وغځوه...د هغه نه خپل لاس مه اخله. لدې سترګي ژوند، د سترګو ورځو، په سترګو شپو کې مونږ دواړه ستا غېږې ته پناه در وړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

الف لیلی

هغه هره ورځ نوې کیسه جوړوي. خو کله چې ماښام د خپل باچا سره کښیني نو هغه ورته ووايي،" زه وږی یم ډوډۍ راکړه"

ورور او وريندارې، د زوی او د لور، د ګاونډيانو، د سپي، د پیشو، د چرګانو او د هګیو، د جامو او پېزار کیسه... باچا چې ډوډۍ وخوري نو په کټ غځيږي...بيا وايي، "زه ستړی یم " او بيا کله چې د ده ستوماني وځي او ښه موړ هم وي نو ویده شي.

ا هر سهار په دې هیله خپل باچا ته وګوري چې کېدای شي نن به هغه د شهريار باچا په شان دا خپله ملکه کړي. خو که دا شهرزاد نورې زر شپې هم کیسې وکړي، ملکه به نه شي...دا به یوازې د باچا د اولادونو مور وي... ملکه شهرزاد نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپينه برستنه

د دوې لويه قافله د شنو ځمکو په لورې ځغلېده، هر چا هڅه کوله چې تر ټولو ړاندې ځان ور ورسوي. په يو ځای کې نابېره کنګل لاسونه ترې چاپېره کړل او د هر يوه تندی يې ښکل کړ.

د دوی د اوښانو په غاړو کې زنګولو يو مست ساز وغړ.وو او ټول په ګډا شول. ښکته د زمرد په شان ځمکې خپله لمنه ورته پرانيسته. او په دې کې ناست هر يو ژوی پوه شو چې په درنګ ساعت کې دا قافله راکوزيدونکې ده. دا وه چې بيا د دې قافلې لومړۍ جوپه په ګډا ګډا د ځمکې لمنې ته ورښکته شوه. او ټولو ته يې سپينې جامې ډالۍ کړې.

ونو او بوټو خپل سرونه ټيټ ونيول او دوهمې جوپې د ... په څانګو سپين دستارونه وتړل. ټوله شپه دغه مېلمستيا روانه وه. او چې سهار شو نو ټول ويده وو. و زمردي ځمکې سپينه برستنه په ځان هواره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سیند په غاړه

د دې سیند اوبه تل روانې وي او په دې کې چیرې هم وچکالي نه ده راغلې. که یو وخت اوبه پکې لږې هم شي خو بیا هم دومره وي چې د بېړیو تل پکې ډوب وي. د دې سرچینه هم معلومه نه ده...ښایي زما په شان د ډېرو خلکو په اوښکو پایي.

زه به د دې سیند په غاړه په ساعتونو ناسته ومه. او چې د زړه بندونه به مې ورته پرانیستل نو د ده څپې به هم طوفاني شوې. پېړۍ واوختې خو د دې سیند اوبه وچې نه شوې. یو څو ځلې خو دومره طغیاني پکې راغله چې نژدې وه د خپلو غاړو نه یې هم سر پورته ، وای او هر څه به یې لاهو کړي وای.

بیا زما سترګي وچي شوې... زما د خیالاتو په پټي سوکړه راغله... نو سیند ته مې ښېرا وکړه او ترې پاسېدمه.

نن ډېره موده وروسته زما له سترګو دوه څاڅکي راپرېوتل. ، څوک راته په خوبولي غږ شعر وایي خو زما مړژوانده احساس وایي

" مـــــــــــــــا ته د ســـــــــــــــــــــــــــــــیند په
غـــــــــــــــــــــــــــــاړه شعــــــــــر مه وایه"

(c) ketabton.com: The Digital Library

معیار

زه چې وړوکی وم نو زموږ په کور کې هغه څه نه و چې د خپلو ملګرو کره به مې لیدل. د ډوډۍ سره به چټني نه وه، غوښه به مو کله کله خوړه. او سابه به ډېر پخېدل. مېوه به مو کله کله خوړه...زه به ښوونځي ته پلار به بایسکل رسولم...او هغه به په لاره دا خبره یوځلي هرومرو راته کوله چې دې به په پښو ښوونځي ته تللو. ده به راته ویل چې " مونږ به سهار سپوره ډوډۍ د اوبو سره خوړه" او وروسته به یې دا راته وویل چې " بختور سهار د تناره ګرمه ډوډۍ د خوږو چایو سره خورې"

هو هغه مهال ما خپل ځان غریب ګڼلو...یوه شپه په تکه توره تیاره کې ټېلي ویژن ته ناست ووم او په هغې لګېدلي شلو بټنو ته مې په دې اند کتل چې که موږ همدغه یو چېنل لرو نو دې نورو نولسو بټنو ته څه اړتیا ده.

ما زوی اوس په شلو چېنلونو کې هیڅ خوند ور شی نهویني. نوله شپه یې د ټلي ویژن ریموټ کنټرول په لاس کې وي او کله یو او کله بل چېنل اړوي را اړوي او وایي، " په دومره چېنلونو کې زما د خوښې هیڅ نشته" اوس وايي " بابا! کمپیوټر پکار دی زما ټول ملګري یې لري ما ته یې هم واخله" دی هر سهار غوړه ډوډۍ او هګۍ خوري. او بیا چې د ورځې د خرڅ پیسې اخلي نو وایي، " مونږ څومره د نېستۍ ژوند کوو."

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناوې

اې لمره! خپله رڼا راکړه چې زه يې په بدن ومښم.

اې سپوږمۍ! په خپلو يخو وړانګو زما مخ ومينځه.

زما د وېښتو يو يو تار راوسپړه او پکې خپله ځلا کېږده.

څوک دې ورشي او د لاله د ګل نه زما د شونډو لپاره سرخي راوړي.

ې راته د شپې نه لږ تور رنګ راوغواړي چې خپلې سترګې پرې توري

کړمه.

اې باده! د رامبېل نه راته خوشبويي را والوزوه چې په جامو يې ووهمه.

ک دې له ستورو نه راته امېل جوړ کړي.

زه به پخپله د چينې د اوبو شور خپل پازېب کړمه.

زه نن ځان جوړول غواړمه...ځان سينګارول غواړمه...ځان ښکلی کول غواړمه...د هغه جانان لپاره چې نن به يې ووينمه. زه نن شپه د ټول کاينات حسن په خپلې بنارسۍ کې له ځانه سره وړل غواړمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاڅکي

د هغه باران ډېر خوښ وو. کله چې به د ژمي جړی ولګېده نو دی به په لنده بل کې ګرځیدو، مخ به یې اسمان ته نیولی وو او هر یو څاڅکي به د ده وجود ته سرور ورکاوو. خلکو به ویل، دی لېونی دی. یوه ورځ همدغسی چې کله د باران د څاڅکو سره پېلبو پېرک وهلو او د تالندې تک شو نو دی په منډه شو، ده د طور د غره نه د راکوزېدو لاره نشوه پېدا کولې او د باران هر څاڅکې د ده لپاره د نوح طوفان شو.

همداسې کال تېر شو او اخر ده خپل ځان وموندلو...ده د خپلې کوټې نه د تالندې غږ واوریدو...پېلبو یې ولیده. یو ځل بیا ورته د باران څاڅکي له اسمانه په ځمکه راپرېوتل...نو ده تر اوسپنیزو سیخونو لاس رابهر کړو. خو د هغه د لاس تلی همدغسې وچ پاتې شو. د باران څاڅکي د کوټې د چت نه وراخوا په هوا والوتل.

په سیمه کې سوکړه ر غلې وه او وربځې وچې شوې وې...

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخلیق

ته په خپل قلم یوه دنیا جوړوې. ستا په دې دنیاګۍ کې هر هغه څه وي چې د خدای جوړه کړې دنیا یې لري...اې لیکواله! ته ځای او مقام... پېښې او حادثې ... او کردارونه یعنې انسانان ... رڅه لري. ته د خپل هر یوه کردار خالق شې. ته د هغوی خدای شې او هم ، څه ورباندې کوې چې زړه دې وغواړي. یوه ښه کردار ته انعام ورکوې او بد ته بیا سزا ټاکې.

خو که ته په رشتیا هم خالق یې نو بیا ستا په دې دنیاګۍ کې کله کله ستا خپل کردارونه باغي شي. که ته یوه څه غواړې او دوی بل څه کوي. منفي کردار مثبت کارونه پېل کړي. ښه سړی وران کاره شي. او ته ورته حېران پاتې شې ې دا ټول کردارونه خو ستا په لاس جوړ شوي دي، دوی ولې هغه څه نه کوي چې ته یې ترې غواړې.

ـايي خدای به هم د خپلو تخلیق کړو انسانانو په هکله هم داسې فکر وکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرم اوسزا

داسې جرم چې يو څوک يې په ترسره کولو کې بريالی شي نو سزا يې نه وي خو
ه څوک پکې پاتې راشي او جرم ترسره نه کړی شي نو بيا يې قانون نه
پرېږدي. په ټوله نړۍ کې خلک همدغه اصول مني. خو يوازې جاپان داسې
هېواد دی چې ځان وژنه پکې غېر قانوني نه ده.

ځان وژنه د مايوسۍ وروستی پړاوو او د مرستې لپاره وروستۍ چ ه وي. ځان
وژونکی تر وروستيو شېبو په دې هي ږي چې يو څوک به يې وژغوري. هوډ
يې پر ځای شي او هغه کسان چې دی يې په دې کار سره پښېمانه کول
غواړي، پښېمانه به شي.

خو کله کله داسې نه کېږي ځکه نه خو يې څوک مرستې ته راځي او نه هم پرې
پښېمانه شي.

د ژوند کاروبار همدغسې روان وي. خو ځان وژونکی په خپلې ناپوهۍ کې خپل
تر ټولو ارزښتمن شی (ژوند) د لاسه ورکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته

. جنګ او سولې ترمنځ هره شېبه یوه پېړۍ شي. په څومره وړه خبره لکه د ملشومانو، د یو بل د پرزولو تکل وکړو په یو څو شېبو کې مو ځان ته د پېړیو نا ارامي په بيه کړه. د ي نا ارامۍ هيڅ نوم نشته. بس داسې یو حالت وو لکه په بوټ کې چې یو کاڼی بند شي او یا هم په غاښونو کې د کاږو (خواږو وېلنو) یوه دانه ونښلي... بل هيڅوک ترې خبر نه وي.

بس یوه پښېماني پاتې وه. هغه پښېماني چې پرون زما له قهره راوتلې وه او هغه قهر چې وړمه ورځ زما خپګان زېږولی وو.

بس د یو څو شېبو بحث زېږده...داسې لکه د کدو ځیلۍ چې یوه شپه کې په دېوال وخیژي.

خو دا ټول منفي احساس د هغې ګلدستې د یوه ګل په مسکا د انځر ګل شو چې تا نن سهار راته ډالۍ کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستی لیک

ته چې زما له ژونده ووتلې نو هره شېبه راته يو عذاب وو. به هر شي کې به مې ستا څېره ليدله او ستا د وجود احساس به يې راکاوه. هغه خوشبوی چې ستا خوښېدو، هغه بنګړي چې تا پرې کيسه ليکلې وه، لنډه دا چې زما شا وخوا داسې هيڅ شی نه وو چې په هغه کې به مې ستا د وجود عکس نه ليدو.

بيا مې د خپل لېونتوب علاج پخپله پيل کړ. هغه سندرې چې موږ په ګډه اورېدلي وې، اوس نه اورم...د سرو پټيو هغه ژېړ کميس مې د بکس په تل کې کېښودو. په هغو لارو مې قدمونه اخيستل بند کړل چې ستا سره به مې پرې تګ کاوو. هغه ګړي مې مات کړل، او هغه خوشبوی مې هم ورک کړو او د هغو خلکو نه هم ډډه کومه چې ستا ذکر کوي.

ما بيا د خپل زړه نه چارچاپېره د اوسپنو دېوالونه وخېژول، هغه دېوالونه چې په خوا هم زما به ژوند کې وو او تا د خپلې مينې په اور ويلي کړي وو.

د اوسپنې ويلي شوي دېوالونه بيا له سره جوړول که څه هم ډېر ګران کار دی خو ناشونی راته نه ښکاري. او هسې هم ستا د مينې اور اوس په اوبو کې اوښتی دی.

اوبه يخېږي او يخی د اوسپنې دېوالونه نه شي ويلي کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د طور نه

ته د څومره مودو راهیسې سرګردان وې. پخپل ځان پسې ګرځېدې. په
ما مومتوب کې به د ابراهیم په څېر تورو او سپوږمۍ ته حیران وې. د ورځې
به دې لمر ته سجدې کولې. خو خپل ځان به دې نه شو موندلای. سر به دې په
ځمکه کېښودو او په ژړا به شوې. . شک او ګمان په اور کې به سوځېدې. د
خپل وجود جواز به دې غوښتو. اور به دې ورک شو او د ځمکې په یوه ګوټ
کې به هم ستا د پناه ځای نه وو.

ایا په دې وخت کې به ما ستا لاس نه وو نیولی؟ هغه مهال چې تا خپل ځان مړ
و، ما نه وې راژوندی کړی؟ نو که ته اوس هم په دې مادي نړۍ کې خپل ځان
لټوې نو همدغسې سرګردان به ګرځې. ځکه چې د ابدي ژوند لاره هغه نه ده چې
ته پرې روان یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېژندګلوي

زه د علم سره مینه لرم

خو کتاب په بېه نه اخلم

زه د سولې او امن منونکی یم

خو د بل چا د رایې د اورېدو زغم نه لرم

زه د بشري حقونو درناوی کوم

خو د ظالم حکمران په ضد غږ نه پورته کوم

زه په خپل هېواد ویاړم

خو ژوند پکې نه کوم

زه د ښځې په ناموس ځان قربانوم

خو د هغې وهل ټکول خپل حق ګڼم

زه د مینې کیسې په خوند اورم

خو که زما اولاد مئین شي نو هغه وژنم

زه پاکوالی نیم ایمان ګڼم

خو په خپل ببر سر او خیرنو جامو ویاړم

ه د خپل مذهب لپاره جنګ کوم

خو پخپله عبادت ته نه ورځم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library